

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Tukový průmysl spol. s r.o.**, se sídlem Koubova 79, Praha 9, zastoupen Mgr. Štěpánem Mládkem, advokátem se sídlem Skořepka 422/7, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2016, č. j. 9 Af 18/2013 - 65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Platebním výměrem ze dne 16. 10. 2003, č. j. 1499/03-08, č. 42/2003, vyměřil Celní úřad Praha III (dále také „celní úřad“) žalobci spotřební daň v částce 203 788 406 Kč a daň z přidané hodnoty v částce 68 896 476 Kč (dále jen „platební výměr č. 42“ nebo „platební výměr“). Na základě žalobcem namítaných procesních pochybení celní úřad následně platební výměr č. 42 zrušil rozhodnutím ze dne 12. 11. 2003, č. j. 1499/03-08, a to podle ustanovení § 322a odst. 2 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění účinném pro rozhodné období (dále jen „celní zákon“). Důvodem zrušení byla skutečnost, že žalobce nemohl využít práva vyjádřit se ke zprávě o daňové kontrole, kterou převzal až spolu s platebním výměrem. Odvolání proti tomuto rozhodnutí vzal žalobce zpět, rozhodnutí tak nabylo právní moci dne 26. 1. 2004. K tomuto dni tak byl platební výměr č. 42 pravomocně zrušen.

[2] Následně celní úřad svůj postup přehodnotil a vydal dne 1. 3. 2004 deklaratorní rozhodnutí č. j. 1499/03-08, a to podle § 32 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném pro rozhodné období (dále jen „ZSDP“ nebo „zákon o správě daní a poplatků“). Tímto rozhodnutím celní úřad ověřil neplatnost svého rozhodnutí ze dne 12. 11. 2003 (tj. rozhodnutí, které zrušilo platební výměr) z důvodu

chybějící základní náležitosti rozhodnutí podle ustanovení 32 odst. 2 písm. d) ZSDP, kdy ve výroku nebyl uveden procesní předpis, podle kterého správní orgán rozhodl. Rozhodnutím ze dne 29. 4. 2004, č. j. 1499/03-08, pak celní úřad rozhodl, že platební výměr č. 42 se neruší, neboť nebyly splněny podmínky pro jeho zrušení. Proti tomuto rozhodnutí celního úřadu podal žalobce odvolání, o kterém rozhodlo Celní ředitelství Praha (dále také „celní ředitelství“) dne 14. 1. 2005 tak, že je zamítlo. V následném soudním řízení Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) rozhodl, že rozhodnutí celního úřadu ze dne 29. 4. 2004 a navazující rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 14. 1. 2005, kterými bylo rozhodnuto, že se platební výměr neruší, jsou nicotná.

[3] Žalobce se dne 12. 11. 2003 tj. před datem pravomocného zrušení platebního výměru č. 42, proti tomuto platebnímu výměru odvolal. O odvolání rozhodlo celní ředitelství dne 29. 4. 2004 rozhodnutím č. j. 105-06/04-1701-21 tak, že výrok platebního výměru nahradilo novým textem. Předmětná změna ovšem byla v podstatě formální a nedotkla se žalobcovy povinnosti uhradit dlužnou daňovou povinnost. Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 8. 12. 2005, č. j. 10 Ca 118/2004 - 264, zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc celnímu ředitelství k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku podalo celní ředitelství kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 124/2006 - 355, rozsudek městského soudu zrušil. Ztotožnil se sice se závěrem městského soudu, že platební výměr č. 42 je neexistujícím rozhodnutím, avšak rozsudek posoudil jako nepřezkoumatelný z důvodu nesrozumitelnosti. Městský soud totiž věc vrátil celnímu ředitelství jako odvolacímu orgánu a zavázal je opětovně se zabývat odvoláním žalobce, ačkoliv současně městský soud dospěl k závěru, že celní ředitelství v odvolacím řízení změnilo neexistující prvostupňové rozhodnutí.

[4] Městský soud poté rozhodnutí celního ředitelství ze dne 29. 4. 2004 (tj. změnové rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru č. 42) pro podstatné vady řízení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Celní ředitelství následně rozhodlo ve věci platebního výměru č. 42 rozhodnutím ze dne 28. 1. 2008, č. j. 1584/2008-1701-21, tak, že odvolání žalobce proti platebnímu výměru zamítlo. Navazující žalobu proti tomuto rozhodnutí městský soud zamítl rozsudkem ze dne 19. 11. 2011, č. j. 7 Ca 55/2008 - 259. Tento rozsudek byl následně po žalobcem podané kasační stížnosti zrušen rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 2 Afs 31/2011 - 294. Zdejší soud uvedl, že nemělo dojít k zamítnutí odvolání, ale bylo na místě aplikovat § 27 odst. 1 písm. g) ZSDP, který stanovil, že *„není-li v tomto nebo zvláštním zákoně stanoveno jinak, daňové řízení se zastaví, jestliže odpadl důvod řízení“*. Vázán tímto názorem městský soud rozhodnutí celního ředitelství č. j. 1584/2008-1701-21 zrušil a vrátil věc tomuto správnímu orgánu s pokynem řízení zastavit (rozsudek ze dne 11. 11. 2011, č. j. 7 A 142/2011 - 312). Celní ředitelství následně dne 27. 12. 2012 vydalo rozhodnutí č. j. 21485-4/2012-170100-21, kterým zastavilo řízení o odvolání podle § 106 odst. 1 písm. f) zákona č. 280/2009, daňový řád, ve znění účinném pro rozhodné období (dále jen „daňový řád“), protože podání se stalo bezpředmětným (dále jen „rozhodnutí o odvolání“).

II.

[5] Žalobce podal proti rozhodnutí o odvolání žalobu k Městskému soudu v Praze. Dle názoru žalobce celní ředitelství nerespektovalo právní názor vyjádřený v rozsudku

pokračování

Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 31/2011 - 294 (a v rozsudku městského soudu č. j. 7 A 142/2011 - 312, který zopakoval právní závěry Nejvyššího správního soudu). Celní ředitelství totiž zastavilo pouze odvolací řízení, a nikoliv daňové řízení jako celek, jak mu bylo uloženo soudem. Mělo být aplikováno ustanovení § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Celní ředitelství postupovalo účelově s cílem vyhnout se aplikaci překážky věci rozhodnuté.

[6] Městský soud žalobu zamítl. Soud nepřisvědčil žalobci, že celní ředitelství nerespektovalo závazný právní názor vyjádřený v předchozích rozhodnutích správních soudů. V těchto rozsudcích totiž soudy nedaly celnímu ředitelství pokyn k zastavení celého daňového řízení, ale pouze k zastavení řízení o odvolání. Městský soud tak dovodil, že s ohledem na změnu právní úpravy celní ředitelství postupovalo správně, aplikovalo-li ust. § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu a zastavilo pouze odvolací řízení, neboť jeho předmět odpadl, a řízení se tak stalo bezpředmětným. Ustanovení § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu nebylo na danou věc použitelné, neboť nedošlo k meritornímu přezkumu platebního výměru č. 42. Městský soud dále označil judikaturní závěry týkající se otázky věci rozhodnuté za nepřiléhavé na nyní posuzovanou věc.

III.

[7] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Stěžovatel setrval na stanovisku, že celní ředitelství nemělo zastavit pouze odvolací řízení, ale daňové řízení jako celek, příp. nalézací fázi daňového řízení. Platební výměr č. 42 byl v odvolací fázi řízení pravomocně zrušen. V daňovém řízení již nebylo možné pokračovat, protože již nebylo možné daň zjistit, stanovit nebo vymáhat. K témuž závěru dospěl podle stěžovatele i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 6. 2011, č. j. 2 Afs 31/2011 - 294, a městský soud v rozsudku ze dne 11. 11. 2011, č. j. 7 A 142/2011 - 312, ve kterém převzal závazný právní názor obsažený v předmětném rozsudku zdejšího soudu. Celní ředitelství mělo postupovat podle § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Stěžovatel nesouhlasil s městským soudem, že argumentace Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 2 Afs 31/2011 - 294, konkrétně, že „*pokud bylo daňové řízení zahájeno a v jeho průběhu došlo k situaci, že již není možné z procesních důvodů daň zjistit, stanovit či vymáhat, resp. za tímto účelem daňové řízení dále vést, aplikuje se ust. § 27 odst. 1 písm. g) daňového řádu*“, je jenom obecným konstatováním ohledně aplikace předmětného ustanovení. Stěžovatel byl přesvědčen, že Nejvyšší správní soud nevyslovit dané náhodou, nýbrž konstatoval, že již není možné z procesních důvodů daň zjistit, stanovit či vymáhat právě v souvislosti s tím, že platební výměr byl zrušen. Podle ustálené judikatury totiž zrušení platebního výměru znamená překážku věci rozhodnuté, která brání pokračovat v řízení (viz usnesení rozšířeného senátu nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, č. 1865/2009 Sb. NSS). Předmětné závěry jsou použitelné i pro nyní posuzovanou věc. Stěžovatel proto navrhl, aby zdejší soud zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu a případně i rozhodnutí celního ředitelství o odvolání.

IV.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření vyslovil souhlas s napadeným rozsudkem a odkázal na rozhodnutí o odvolání a vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že celní ředitelství bylo Nejvyšším správním soudem a Městským soudem v Praze zavázáno k zastavení pouze odvolacího řízení, neboť odpadl jeho předmět, když platební výměr č. 42 byl k 26. 1. 2004 pravomocně zrušen. Pokud jde o stěžovatelem uváděnou nemožnost vydání dalšího platebního výměru s ohledem na usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, je toho názoru, že na projednávanou věc toto usnesení nedopadá. Celní úřad totiž zrušil platební výměr nikoli v odvolacím řízení, nýbrž postupem podle § 322a odst. 2 celního zákona, tudíž z vlastního podnětu, když zjistil, že nemá řádně projednanou zprávu o daňové kontrole. Stejně tak nesouhlasí, že celní ředitelství mělo postupovat podle § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu, neboť toto ustanovení má své místo pouze v případech, kdy dojde k přezkumu odvoláním napadeného rozhodnutí. Navrhl proto kasační stížnost zamítnout.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnosti není důvodná.

[12] Zdejší soud se již zabýval právně a skutkově obdobnými věcmi mezi týmiž účastníky, a to v rozsudcích ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016 - 29, a ze dne 5. 10. 2016, č. j. 1 Afs 142/2016 - 29. Tyto spory vycházely ze shodných skutkových okolností. Předmětem přezkumu ve věcech sp. zn. 2 Afs 143/2016, sp. zn. 1 Afs 142/2016 i v nyní posuzované věci jsou rozhodnutí celního ředitelství, která zastavila řízení o odvolání stěžovatele proti platebním výměrům podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu. Ve všech případech bylo celní ředitelství vázáno rozsudky správních soudů, které jsou vystavěny na shodných závěrech, a to že je nutné zastavit řízení podle § 27 odst. 1 písm. g) ZSDP. Stěžovatel uplatnil v kasačních stížnostech shodné námitky, jimiž zpochybňoval obdobné odůvodnění rozsudků soudů. Nejvyšší správní soud při projednávání této věci neshledal důvod odchýlit se od názorů vyjádřených v rozsudcích č. j. 2 Afs 143/2016 - 29 a č. j. 1 Afs 142/2016 - 29.

[13] V posuzované věci je veden spor o to, jakým způsobem měl odvolací orgán postupovat za situace, kdy v průběhu odvolacího řízení byl pravomocně zrušen napadený platební výměr správním orgánem prvního stupně. Skutečnost, že rozhodnutím celního úřadu ze dne 12. 11. 2003 došlo k pravomocnému zrušení platebního výměru č. 42, není mezi účastníky sporná (rozhodnutí nabylo právní moci dne 26. 1. 2004). Z výše nastíněného skutkového stavu plyne, že o stěžovatelově odvolání bylo rozhodováno několikrát, vždy podle závazného právního názoru správních soudů, naposledy žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný byl při jeho vydání vázán rozsudkem městského soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 7 A 142/2011 - 312, resp. rozsudkem zdejšího soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 2 Afs 31/2011 - 294. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku vyslovil, že: „*V případě podání odvolání proti rozhodnutí, které bylo pravomocně zrušeno, až v době po podání odvolání (odvolání bylo podáno dne 14. 11. 2003 a rozhodnutí správce daně, kterým byly platební výměry zrušeny, nabylo právní moci dne 26. 1. 2004), nemohl odvolací orgán*

pokračování

přistoupit k meritornímu přezkumu tohoto - již neexistujícího - rozhodnutí. Nejvyšší správní soud má za to, že v takovém případě skutečně zbýval k ukončení daňového řízení jako nejvhodnější postup vymezený v ustanovení § 27 odst. 1 písm. g) daňového řádu [ZSDP], na které poukazovala stěžovatelka, a podle něhož „není-li v tomto nebo zvláštním zákoně stanoveno jinak, daňové řízení se zastaví, jestliže odpadl důvod řízení“. Pojem „důvod řízení“ je úzce spjat s účelem daňového řízení, kterým je, zjednodušeně řečeno, správné zjištění a stanovení daně a následně vymáhání jejího plnění. Pokud bylo daňové řízení zahájeno a v jeho průběhu došlo k situaci, že již není možné z procesních důvodů daň zjistit, stanovit či vymáhat, resp. za tímto účelem daňové řízení dále vést, aplikuje se ustanovení § 27 odst. 1 písm. g) daňového řádu. Taková situace nastala i v nyní posuzovaném případě a lze dát za pravdu stěžovateli, že pravomocným zrušením platebních výměrů odpadl důvod pokračovat v daňovém řízení.“. Městský soud poté v navazujícím rozsudku č. j. 7 A 142/2011 - 312 zcela převzal tuto argumentaci a dále uvedl, že „Pokud žalovaný zamítl odvolání proti pravomocně zrušeným platebním výměrům [...] postupoval v rozporu s § 27 odst. 1 písm. g) daňového řádu [ZSDP], jelikož došlo k zániku předmětu odvolání, měl dle § 27 odst. 1 písm. g) daňového řádu [ZSDP] řízení o odvolání žalobce zastavit.“

[14] Je tak nepochybné, že soudy zavázaly celní ředitelství k postupu podle § 27 odst. 1 písm. g) ZSDP, protože odpadl předmět řízení.

[15] V mezidobí od vydání tehdy přezkoumávaného rozhodnutí do vydání napadeného rozhodnutí o odvolání však doznala právní úprava změn. Zákon o správě daní a poplatků byl nahrazen daňovým řádem s účinností od 1. 1. 2011. Daňový řád v § 264 odst. 1 stanoví, že „*řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší.*“ Celní ředitelství dospělo k závěru, že ustanovení, které je povinno aplikovat, je ustanovení § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu, dle kterého v rozhodném období platilo, že „*[s]právce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže podání se stalo bezpředmětným.*“ S uvedeným závěrem Nejvyšší správní soud naprosto souhlasí, když obdobný názor vyslovil již ve svém dřívějším rozsudku ze dne 9. 4. 2014, č. j. 6 As 38/2014 - 14 („*Za bezpředmětné je třeba považovat takové řízení, ve kterém již není o čem rozhodovat, neboť absentuje předmět řízení - a jakýkoliv další procesní postup by k ničemu nevedl. Zákonná úprava ust. § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu tak odpovídá předchozí úpravě v ust. § 27 odst. 1 písm. g) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků [...] která užívala pojmu „odpadl důvod řízení“.*“).

[16] Správce daně tedy zastaví řízení tehdy, jestliže se podání, kterým bylo řízení zahájeno (§ 91 odst. 1 daňového řádu), stalo bezpředmětným. Každé řízení musí mít svůj předmět, odpadne-li, není tím dán ani důvod k jeho dalšímu konání. V nyní projednávané věci skutečně došlo k tomu, že se stěžovatelovo podání stalo bezpředmětným. Stěžovatel sice podal odvolání ještě v době, kdy byl platební výměr platným správním aktem, jeho následným zrušením však odvolání ztratilo význam, neboť nelze napadat a přezkoumávat něco, co neexistuje. Jak totiž zdejší soud uvedl v již zmiňovaném rozsudku č. j. 2 As 31/2011 - 294, „*[o]dvolací řízení není možné stavět ve „vzduchoprázdnu“; pokud zde nebylo prvostupňové rozhodnutí, nebylo v rámci odvolacího řízení o čem rozhodovat.*“

[17] Nejvyšší správní soud aprobuje rovněž postup celního ředitelství, jež zastavilo toliko řízení o odvolání. Zrušením platebního výměru v průběhu odvolacího řízení totiž odpadl předmět právě tohoto řízení a právě odvolání, jakožto stěžovatelovo podání, se stalo bezpředmětným. Ostatně v rozsudku č. j. 7 A 142/2011 - 312 městský soud explicitně zavázal celní ředitelství k zastavení odvolacího řízení: „*Pokud žalovaný zamítl odvolání proti pravomocně zrušeným platebním výměrům [...] postupoval v rozporu s § 27 odst. 1 písm. g) daňového řádu [ZSDP], jelikož došlo k zániku předmětu odvolání, měl dle § 27 odst. 1 písm. g) daňového řádu [ZSDP] řízení o odvolání žalobce zastavit.*“ Co se pak týče důsledků zastavení předmětného řízení, poukazuje Nejvyšší správní soud na svou prejudikaturu, ve které se k tomu explicitně vyjádřil (viz např. rozsudek ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016 - 29).

[18] Postup podle § 116 odst. 1 písm. b) daňového řádu, který navrhuje stěžovatel, není možný. Podle tohoto ustanovení odvolací orgán napadené rozhodnutí zruší a zastaví řízení. V nyní projednávané věci již ovšem došlo ke zrušení platebního výměru. Jak správně uvedl městský soud, ustanovení § 116 daňového řádu upravuje případy, kdy je prováděn přezkum napadeného rozhodnutí, k čemuž však v tomto případě nedošlo a ani dojít nemohlo. Celní ředitelství proto správně aplikovalo § 106 daňového řádu, jenž upravuje postup správního orgánu v situacích, brání-li přezkumu napadeného rozhodnutí určité procesní překážky, pro něž je na místě řízení zastavit.

[19] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli ani v tom, že by městský soud mylně vyložil rozsudek zdejšího soudu č. j. 2 Afs 31/2011 - 294. K totožné žalobní námitce městský soud v nyní napadeném rozsudku vysvětlil, že sporná pasáž byla obecným výkladem souvislostí aplikace § 27 odst. 1 písm. g) zákona o správě daní a poplatků, který předcházela konkrétnímu pokynu zastavit řízení o odvolání: „*[o]dvolací řízení není možné stavět ve „vzduchoprázdnu“; pokud zde nebylo prvostupňové rozhodnutí, nebylo v rámci odvolacího řízení o čem rozhodovat.*“ Stěžovatel v kasační stížnosti toto vysvětlení městského soudu nezpochybnil konkrétní argumentací, ale omezil se na prosté tvrzení, že zdejší soud v rozsudku č. j. 2 Afs 31/2011 - 294 zavázal celní ředitelství k zastavení celého daňového řízení. Postup celního ředitelství, které zastavilo jen odvolací řízení, má oporu v rozsudku Nejvyššího soudu č. j. 2 Afs 31/2011 - 294, resp. v rozsudku městského soudu č. j. 7 A 142/2011 - 312. Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by se celní ředitelství neřídilo právním názorem zdejšího soudu či že by městský soud tento právní názor nesprávně vyložil. Kasační soud nadto považuje závěr o nutnosti zastavení pouze odvolacího řízení za souladný se zákonem (k tomu viz výše).

[20] Ačkoli Nejvyšší správní soud chápe snahu stěžovatele o vyřešení otázky, zda zrušení platebního výměru správním orgánem prvního stupně má stejné důsledky jako zrušení tohoto rozhodnutí v odvolacím řízení, tedy nemožnost vydání nového platebního výměru celním úřadem s ohledem na překážku věci rozhodnuté, v nyní posuzované věci se soud touto otázkou zabývat nemohl. Předmětem tohoto řízení je pouze posouzení zákonnosti postupu, kterým celní ředitelství ukončilo řízení o odvolání stěžovatele proti původnímu platebnímu výměru č. 42, nikoliv otázka zákonnosti vydání nového platebního výměru. Nejvyšší správní soud nepřehlédnul, že se městský soud touto otázkou zabýval v nyní napadeném rozsudku. S ohledem na právě uvedené ovšem tato otázka nemohla být ani předmětem řízení o žalobě, argumentaci městského soudu je proto třeba považovat pouze za vyslovenou *obiter dictum*. Otázka překážky věci rozhodnuté může být

pokračování

nicméně přezkoumána v řízení o žalobě proti nově vydanému platebnímu výměru z roku 2009 (toto řízení se nyní nachází ve fázi opětovaného projednávání městským soudem, neboť rozsudek ze dne 4. 4. 2014, č. j. 5 Ca 145/2009 - 415, Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 7. 8. 2015, č. j. 5 Afs 92/2014 - 114, a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení).

[21] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. listopadu 2016

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu